

погледъ ту къмъ народа, ту къмъ вагонитѣ, ту къмъ баща си. Стѣпките му бѣха неуравновѣсени и несигурни. . . Бащата заведе момичето до вагона, въ който трѣбваше да влѣзатъ. Но то бързо се изкубна отъ ржката му, седна на стѣпалото и каза:

— Не пушамъ никого ни да влѣзе въ вагона, ни да излѣзва! Азъ съмъ тука стражаръ, азъ заповѣдвамъ! Какво ме гледате хора! Азъ съмъ ученичка, свършихъ си училището и сега си отивамъ дома. Защо ме гледате? . . . . . Защо? . . . . .

Бащата стои прѣдъ момичето съ наведена глава. Очевидно не желае никой да го пита, какво е на дѣтето му. И какво да имъ каже? Навѣрно го е водилъ въ София на доктори. Какво сж му казали лѣкаритѣ? И дѣ завеждаше своето мило чедо? Дали дома или въ нѣкоя болница?

Сърдце не ми даде да го запитвамъ. Картичката прѣдъ мене е ясна. Какво има да питамъ? Момичето е било ученичка — формата му показва това. Сега то е болно — душевно болно. Бащата съ безкрайна скръбъ и кротость се обхожда съ него. Той и неговата съпруга съ голѣми мжки и трудове сж изхранили това дѣте; тѣ сж искали да му дадатъ образование, да го възпитатъ, да го направятъ способно да живѣе животъ лекъ и щасливъ. Но бѣда, грозна бѣда ги сполѣтява. Момичето се е поврѣдило отъ нѣщо и сега се намира въ плачевно положение. То буйствува, говори много несвързани думи, тича насамъ-натамъ, плаче безъ причина, роши си косата и си дере дрехитѣ.

Като постоя малко седнало на стѣпалото, то внезапно силно изпищѣ. Извади веднага една смачкана и кирлива кърпа и съ двѣ ржцѣ покри цѣлото си лице. То почна силно да плаче и да бърше